tas, maha, haarab teise pihku ja proovib jälle. Seal näeb ta kolmandat, neljandat j. n. e. Kõiki proovib ta ainult. Nii raiskab ahv oma maitsmise ja kõige parema otsimisega sada korda rohkem puuvilja ära, kui seda tema nälja kustutamiseks tarvis läheks. Põllul ei toimeta ta sugugi paremini. Ta kisub viljapead kõige juurtega maa seest üles, proovib jälle ühte, proovib teist pead j. n. e., rikub ja tallab seejuures aga palju vilja ära. Lõppude lõpuks võtab ahv terve sületäie viljapäid enesega metsa kaasa, kusjuures ta suurema osa sellest teele ära kaotab.

Järgmisel hommikul tuleb talumees aeda ja põllule ning näeb ehmatades oma äralaastatud viljapuid ja äratallatud rukkivälja. Pisarad tulevad tal silmi ja ähvardades näitab ta ahvile rusikat: „Ah sina röövel ja varas! Minu puuvilja oled sa ära raisanud, minu rukki maha tallanud. Oota aga, küll ma sulle näitan. Paha naaber, kes oma käe välja sirutab võõra vara järele, ei jää kunagi karistamata.“

Ahv istub kõrgel puu otsas, näitab talumehele hambaid ja mõnitab pealegi: „Mind sa juba kätte ei saa! Olen sinust mitu korda osavam ja kärmem. Kui sa ära koju lähed, tulen ja teen jälle samuti.“

Talumees aga mõtleb ja mõtleb, kuidas jultunud varast kinni püüda. Sügab kõrva tagant ja hüüab siis rõõmuga: „Nüüd ma tean, kuidas!“ Läheb rutuga aeda, võtab sealt suure kõrvitsa ja lõikab sellel sisu välja. Ülespoole külge jätab ta ainult pisikese augukese ja täidab äraõõnestatud kõrvitsa pooleni kõige paremate teradega. Paneb kõrvitsa aeda hästi silmapaistvale kohale ja peidab enese lähedalolevasse majasse ära.